

havde han haft en flygtig Fornemmelse i samme Retning. Denne raakidagtige Slankhed, denne blonde, næsten sølvlyse Haarfylde, disse skraanende Skuldre, — der var i alt dette noget, der syntes ham gammelkendt, ja som stemte ham vemodig.

Henne ved Bordet rejste Præsten sig nu for at gaa.

Det var hans Agt, fortalte han, at besøge en syg Mand der i Nærheden, en af hans Sognebaandslødere, der var kommen galt afsted med en uvan Tyr. Paa Tilbagevejen vilde han saa komme herind igen og hente sin Datter.

Da han sagde Farvel til Per, betragtede han ham atter meget uforbeholdent og lod ham vide, at dersom hans Vej en Dag skulde falde om ad Bøstrup Præstegaard, vilde det fornøje ham, om han vilde se indenfor.

„Jeg veed jo nok,“ sagde han muntert, „at Nutidens unge Københavnerne betragter Kirken som et Vankundighedens Tempel og Præsteboligen som dets Forgaard. Men maaske er vi dog ikke akkurat saa slemme, som Deres københavnske Presse og Literatur vil gøre os til. Nu kan De jo selv se ad!“

Trods Tonens Overbærenhed gengældte Per dennegang hans Haandtryk og takkede med en høflig Mumlen. Indtrykket af Datteren havde rent uvilkaarligt stemt ham mildere mod den selvfor nøjede lille Mand.

Hofjægermesteren fulgte Præsten ud. Per derimod tog sin store Straahat, som han havde medbragt fra Italien, og gik tilbage gennem Havestuen. Her stillede han sig ud paa Verandatrappen og gav sig til at se op mod Himlen, som om han aldeles ikke anede Damernes Tilstedeværelse.

Hofjægermesterinden kaldte paa ham.

„Kan De gætte, hvad Frøken Blomberg synes, De ligner?“ spurgte hun.

Den unge Pige, hvis ene Haand Hofjægermesterinden holdt i sit Skød, blev brændende rød og vilde lukke Munden paa hende med den anden.

„Kære, hvorfor maa jeg ikke sige det? Jeg synes, det lød saa morsomt — Frøken Blomberg finder, De ligner en Nabob. Og hun har virkelig Ret. Der er noget eksotisk over Dem idag.“